

За підтримки родини Пивоварських

БЛАГОДІЙНИЙ ФОНД
БОРИСА ЛОЖКІНА

ЄВРЕЙСЬКА
КОНФЕДЕРАЦІЯ
УКРАЇНИ

Благодійний фонд
**ФУНДАЦІЯ ІМЕНІ
КНЯЗІВ ОСТРОЗЬКИХ**
та родина Ю. В. Луценка

[Почитати опис, рецензію і купити можна на сайті nashformat.ua](https://nashformat.ua)

МІХАЕЛЬ БАР-ЗОХАР
НІССІМ МІШАЛЬ

АМАЗОНКИ МОССАДУ

ЖІНКИ В ІЗРАЇЛЬСЬКІЙ РОЗВІДЦІ

*Переклала з англійської
Катерина Діса*

«НАШ ФОРМАТ» · КИЇВ · 2024

[Почитати опис, рецензію і купити можна на сайті nashformat.ua](https://nashformat.ua)

ЗМІСТ

<i>Вступ. Ліат — до авторів. Логемет розповідає</i>	9
<i>Додатковий розділ. Тріо. Ніна, Мерилін і Кіра</i>	11

ЧАСТИНА ПЕРША

АВАНГАРД

1 Сара Ааронсон. <i>Смерть на горі Кармель</i>	25
2 Йоланда Гармор. <i>Її підплічники були підбиті таємницями</i>	31
3 Шула Коен. <i>Месьє Шула, позивний «Перлина»</i>	48
4 Марсела Нінію. <i>Краще смерть, ніж мука</i>	75
5 Вальтрауд. <i>Загадкова пані Лотц</i>	89
6 Свобода!	104

ЧАСТИНА ДРУГА

МАЛИЙ ІССЕР ВЕРБУЄ АМАЗОНОК

7 Єгудіт Ніссіяху. <i>Фламенко в Буенос-Айресі, дівчина з Єрусалима</i>	115
8 Ізабель Педро. <i>Високі підбори в Каїрі</i>	133
9 Надін Фрей. <i>Трагічна історія кохання</i>	148

ЧАСТИНА ТРЕТЯ

ПАН МАЙК ХАРАРІ І ЙОГО ПАНІ

10 Майк. <i>1968</i>	157
11 Сильвія Рафаель (1). <i>Найвідоміша з усіх</i>	159
12 Яель. <i>Сценарій про англійську авантюристку</i>	185
13 Сильвія Рафаель (2). <i>Фіаско</i>	207
14 Даніель. <i>Пара закоханих шпигунів</i>	222
15 Еріка. <i>Дві жінки і терорист</i>	233

ЧАСТИНА ЧЕТВЕРТА
ПРОЗОРА ВОДА, НЕЗАЙМАНІ ПЛЯЖІ... Й ТАЄМНИЦЯ

16	Йола, Гіла, Ілана. <i>Далекий-далекий дайверський рай</i>	257
----	---	-----

ЧАСТИНА П'ЯТА
АЛІЗА МАГЕН І ЇЇ ДРУЗІ

17	Аліза, Лірон, Зігаль і Ріна. <i>Дівчинка, яка розбила скляну стелю</i>	279
18	Сінді. <i>Медова пастка без меду</i>	298
19	Лінда. <i>День, коли рамсад заплакав</i>	310
20	Діна і Семмі. <i>Ніч у Тегерані</i>	316
	<i>Епілог</i>	331
	<i>Бібліографія і джерела</i>	333

Амазонка — представниця племені жінок-воїнів
із грецької міфології.

Словник «МЕРРІАМ-ВЕБСТЕР»

Вступ

ЛІАТ — ДО АВТОРІВ

Логемет розповідає

Я — логемет, бійчиня «Моссаду». Народилася в Ізраїлі, у Йорданській долині. Бійчиною «Моссаду» була останні 20 років. Свою справу роблю щиро й із захопленням. Важливо, щоб кожен з нас, бійців, відчував глибоку відданість захисту країни, наших родин і самих себе.

Але ще треба й блиску в очах.

Я брала участь в операціях під прикриттям у всьому світі. Умію будь-якої миті змінити особистість і зовнішність. За кордоном ви мене не впізнаєте: на вигляд я геть не така, якщо тільки не хочу привернути увагу [Ліат неймовірно вродлива, висока, блакитноока, з білявими кучерями]. Щоразу збуджуюся, коли з динаміка чую, як мій загін викликають до кімнати для інструктажу. Знаю, що щось має статися. Знаю, що вранішню каву питиму в Тель-Авіві, але уявлення не маю, у якому куточку Землі вечерятиму.

У місіях «Моссаду» жінки виконують усі завдання, абсолютно всі. Достоту як чоловіки. Є місії, у яких ми становимо більшість. Чоловіки приходять з армії. Вони знають процедуру: зброя — розвідка — шляхи й засоби. Я цього не знаю. Я десь посередині, у сірій зоні. Як жінка можу залишатися непримітною.

Коли ми, амазонки «Моссаду», читаємо про себе в газетах, то нас завжди називають «розкішними та неймовірними». Це дурня, нам таке не подобається. Набагато важливіше — ми абсолютно рівні з чоловіками. До речі, ви написали мені,

що серед бійчинь є й «технарки». Варто було написати «кібер-експертки, інженерки, комп'ютерниці».

Ви надіслали мені адресу кав'ярні, де ми зустрічаємося. Та ну, це несерйозно. Дайте мені будь-яку назву в Бангкоку, і я буду там о потрібній годині. Вказівки мені не потрібні. Можу знайти яке завгодно місце, де мені накажуть бути.

Мушу знати, як думати, як діяти відповідно до детального плану, але, якщо обставини зміняться, маю зуміти буквально за кілька секунд прийняти інші рішення. Такого нелегко навчитись, і це складно виконувати. Звісно, є правила, яких я маю дотримуватись під час місії та поза нею. Скажімо, у кав'ярні ніколи не сидітиму спиною до входу. Завжди розплачуватимусь за напої одразу ж, як мені їх принесуть, щоб будь-якої миті можна було піти. Коли за кордоном хтось мене впізнає й покличе на справжнє ім'я, я ніколи не озирнуся.

Повертаючись із місії, мушу вміти відразу ж звикнути до своєї справжньої особистості, до життя у своїй країні. Найбільше тішуся, коли прикордонники ставлять штамп у моєму паспорті. Уже в таксі дорогою додому повертаюся до справжньої себе. Це різка зміна. Сьогодні можу тримати в руках найскладніший апарат, який винайшли в Ізраїлі, а вже завтра у відчаї стоятиму, божеволіючи, перед зламаною пральною машиною.

Я розлучена, у мене дві доньки й син. Вони не знають, над чим я працюю. Молодша донька якось розмовляла зі мною про шпигунів, і я кинула: «Може, я могла б бути шпигункою?». І трирічка відказала: «Ти? Та ти не вмієш вдавати інших людей...».

Колись я зустрічалася з дуже заможним чоловіком, який намагався мене вразити. Усе розповідав, як мріє стати бійцем «Моссаду». «Ці люди вміють змінювати особистість отакот, — і клацнув пальцями. — Стоятимуть просто переді мною, і я не знатиму, хто вони насправді».

Глянула на нього — він був дуже високий, і я стояла в нього буквально під носом.

Додатковий розділ

Трю

Ніна, Мерилін і Кіра

Сьомого березня 2007 року. Ібрагім Отман вийшов з ліфта на четвертому поверсі готелю й попрямував до своєї кімнати, але побачив дивне видовище, яке змусило його зупинитися. Біля сусідньої кімнати на підлозі сиділа молода жінка і гірко плакала. Біля неї лежала велика срібляста валіза. Вона була по її твердій кришці кулаками, тиснула на дві застібки, намагаючись їх відкрити. Марно.

Отман на мить завагався, а тоді підійшов до неї.

— Що трапилося? — запитав він англійською. — Я можу чимось допомогти?

Жінка підвела заплакане обличчя:

— Валіза замкнена, — схлипнула вона. — А ключ я загубила. Не знаю як. Не знаю, що мені робити.

— Можливо, вниз, у реєстратурі... Може, вони знають...

— Нічого вони не знають! Я поклала у валізу гаманець з усіма документами й ключами від кімнати. Тепер не можу зайти. І... мої документи... гроші...

— Можу спробувати вам допомогти, — знову ніяково запропонував він.

— У вас не вийде.

Він став біля неї на коліна і спробував відкрити застібки. Не вийшло.

— Може, усе ж зателефонувати вниз? — знову запитав він.

— Це не допоможе, — тут вона завагалася. — Заждіть, мені казали... Може, у вас є якийсь ключ, викрутка... чи складаний ніж?

Отман низив плечима:

— Ні, вибачте, — раптом йому саянула думка. — Може, ключ від кімнати? Спробуймо.

— Не думаю, — відказала жінка. — Але... давайте, я спробую.

Він дав їй ключ від кімнати. Вона нахилилася над валізою, повернувшись до нього спиною так, що він не бачив її рук. Спритно втиснула ключ у щось, схоже на пластилін, який ховала в руці.

Вставила Отманів ключ у вузьку щілину над застібками, тоді знову на них натисла. Почулося металеве клацання.

— О Боже! Спрацювало! — жінка вражено дивилася на валізу.

— Спрацювало, — повторив за нею Отман. Вона дивилася на нього зі щасливою усмішкою.

— Дякую. Дуже-дуже дякую. Ви мене врятували. Справді!

Жінка віддала йому ключ і почала порпатись у валізі. Тоді вийняла великий брунатний гаманець і відкрила його.

— Ось де мій ключ!

Отман пішов до своєї кімнати.

— Ще раз дякую вам, пане, — гукнула вона.

Чоловік зайшов у кімнату. Він навіть не здогадувався, що, втиснувши його ключ у пластилін, та пані зняла відбиток. Менше ніж за годину заплакана дівчина Ніна разом зі своїми товаришами з «Моссаду» успішно зробить дублікат ключа. Тож оперативники спецслужби зможуть проникнути в кімнату Ібрагіма Отмана, який очолював комісію з ядерної енергетики при сирійському уряді.

«Моссад» уже давно, але безуспішно стежив за Отманом. Уривчаста інформація з різних джерел, здебільшого зі звіту майора ЦАГАЛу (Армії оборони Ізраїлю) Якобі, який працював на «Аман» (військову розвідку), викликала підозри в тому, що Сирія, можливо, наслідуючи приклад Ірану, Іраку й Лівії, намагатиметься розробити ядерну зброю. Більшість експертів «Моссаду» відкинули теорію Якобі. Серед основних аргументів

було те, що «це не схоже на Башира [Ассада]». Схоже чи не схоже, дебати тривали. Але врешті-решт рамсад [очільник «Моссаду»] Меїр Даган вирішив перевірити гіпотезу Якобі. На зустрічі голів різних відділів Даган уперто відмахувався від усіх заперечень і сумнівів та наказав удатися до всіх можливих засобів, щоб з'ясувати, чи будує Сирія ядерну установку. Це завдання доручили відділу «Кешет», який спеціалізувався на складних операціях зі збору розвідданих за кордоном.

«Кешет» був найактивнішим підрозділом «Моссаду». Чоловіки і жінки з нього щороку виконували сотні операцій. Його бійці були найкреативнішими й найоригінальнішими в службі, вигадували хитромудрі операції для збору розвідданих, документів і обладнання. Придумували способи, як непомітно наблизитися до провідних офіційних осіб у недружніх країнах. Іноді йшлося про окремих персон або про делегації, які ворожі уряди відправляли до Європи, Азії чи Африки і які ставали цілями для проникнення та розслідування. Іноді йшлося про союзників, прибічників ворога чи навіть про командирів іноземних армій, які співпрацювали з недругами Ізраїлю.

У списку завдань «Моссаду» ядерна загроза стояла на першому місці. Й Іран стояв на першому місці ядерного списку. Але рамсад Даган вважав, що якщо Іран глибоко занурений у ядерний проект, а Ірак теж намагається робити щось подібне, то його обов'язок як рамсада — переконатися, що жодна інша ворожа країна таємно не створює ядерної зброї. Саме через це він уперто наполягав на тому, щоб з'ясувати, над чим саме працює Ібрагім Отман, «пан Атом» сирійського уряду.

Згідно з іноземними джерелами, саме голова «Кешету» Рам Бен-Барак відправив своїх вояків стежити за Отманом. Той багато подорожував. «Даган наказав з'ясувати, чи існує в Сирії ядерний проект, — багато років після того розповів Бен-Барак репортерам. — Кілька місяців ви проводите кілька операцій у всьому світі, доки вам пощастить. Хтось помилився в одному місці, натомість в іншому хтось досяг успіху. Меїр Даган був надзвичайно наполегливою людиною. Багато хто казав йому:

у Сирії може бути реактор. Усі ці витрати грошей і часу марні. Але ми виконували його накази і не здавалися».

Вочевидь, різні місії не дали жодних результатів. Відрядження кількох команд «Кешету» слідами Отмана коштувало цілого статку, а результати були нульові. Але пізніше офіцери «Моссаду» з'ясували, що Отман їде до Відня на щорічну конференцію Міжнародної агенції з атомної енергетики. Він мав квартиру в австрійській столиці, але цього разу вирішив зупинитись у готелі, де й зустрів заплакану амазонку «Моссаду».

Добути ключі від кімнати Отмана було першим етапом операції «Тріо» — трьох етапів, кожен з яких був окремою місією. І головну роль у них грали три молоді амазонки.

Другий етап. Наступного ранку Отман спустився поспідати в готельний ресторан. Огледівся й побачив, що приміщення повне людей, усі столи зайняті. Звісно, він не знав, що більшість гостей — бійці «Моссаду», які зайняли столи і замовили сніданки. Йому залишили єдине місце в усьому ресторані — вільний стілець за столом, де вже сиділа молода жінка. Вона розмовляла по мобільному телефону, посьорбуючи каву.

— Можна сісти біля вас? — запитав він.

— Звісно, — вона байдуже зітнула плечима і продовжила розмовляти по телефону англійською, дедалі більше дратуючись. Кілька разів жінка різко підвищувала голос, тоді озиралася, випромінюючи гнів, і зрештою закінчила розмову, кинувши телефон на стіл.

— Мерзота, — прошепотіла вона. — Так зі мною вчинити!

Вона підвела очі й подивилася на нового сусіда:

— Вибачте, я зірвалась, але цей мерзотник знову вшився!

Отман співчутливо кивнув, а розлючена дівчина далі собі буркотіла. Вона розповіла йому про свого хлопця, якому ні в чому не можна довіряти. Уже бувало, що він скасовував побачення в останній момент, але тепер? Сьогодні? Вони мали відсвяткувати річницю першої зустрічі й обрали Відень як романтичне місце побачення, де мали провести вихідні. Дівчина приїхала

минулого вечора, а хлопець мав прибути сьогодні — і от він знову все скасував! Саме сьогодні!

Отман чемно кивав на знак згоди:

— Він явно не розуміє, що втрачає.

Вона глянула на нього:

— А ви хто?

Він назвався, але не згадав про свою посаду в комітеті з атомної енергії.

— Мене звати Мерилін, — усміхнулася вона. Поставила кілька загальних запитань і дізналася, що він добре знає Відень і багато подорожував світом. Поступово вони поринули в легку, приємну розмову. Отману вона сподобалась, і він із задоволенням говорив із цією молодого гарною жінкою.

Мерилін щойно пережила невдале побачення зі своїм хлопцем.

— Я так старалась організувати чудовий вечір, — розповіла вона. — Замовила столик у Silvio Nickol. Там треба замовляти за місяць. Знаєте, це найкращий ресторан Відня.

— Так, я чув.

Раптом вона підвела голову й насупилася:

— А що ви робите сьогодні ввечері?

— Чому вас це цікавить? — здивувався він.

— Шкода скасовувати бронь, — відказала Мерилін. — Може... може, ви хотіли б піти зі мною і ми там повечеряли б?

— Ми вдвох? Разом? А якщо приїде ваш хлопець?..

— Не приїде. І він того не вартий, — відрізала вона. — То що скажете? Рахунок, звісно, поділимо.

Він глянув на неї й усміхнувся. Його не щодня запрошували на вечерю такі шикарні жінки.

— Чому б і ні? — несподівано відповів Отман. — Чудова ідея. О котрій?

О восьмій вечора вони зустрілись у холі готелю і викликали таксі до ресторану. Коли вони пішли, у холі розосередилася команда «Кешету». Дві амазонки й боець усілися в крісла неподалік ліфтів. Якщо Отман раптом передумає і повернеться зарано,

вони затримують його, перш ніж він підніметься до своєї кімнати. Командир команди Ейтан сидів у припаркованій біля готелю машині. За кілька хвилин він почув у навушниках голос когось зі своїх людей. Службіст сказав кодове слово, повідомивши, що пара зайшла в ресторан і вже сидить за столом. Отман, звісно, не знав, що за сусідніми столами чатують інші бійці «Моссаду», щоб переконатися, що вечеря іде за планом, і захистити «Мерилін», якщо Отман погано поводитиметься...

Усе було готово до третього етапу місії (і третьої амазонки). Ейтан відправив оперативників (Еяль і Кіру) на четвертий поверх готелю. У них був ключ до кімнати Отмана, тож вони з легкістю туди проникли. Обшукали номер. Отман залишив на столі кілька особистих речей і стільниковий телефон! Мабуть, не хотів, щоб під час вечері з Мерилін його увагу відвертали дзвінки.

Телефон був захищений паролем. Кіра за кілька хвилин успішно зламала апарат в обхід пароля. Перевірила вміст смартфона, у якому було повно повідомлень і документів. Аж раптом...

Раптом вони натрапили на велику теку з фотографіями. На екрані один за одним з'являлися неймовірні кадри. На них була величезна будівля, у ній — ядерний реактор на останніх стадіях будівництва, значні частини його активної зони, а біля нього — азійці (китайці та корейці). На інших фото було місце розташування реактора в безлюдній місцевості. Загалом приблизно 35 знімків. Розвідники не могли повірити своїм очам. Отман фотографував таємний реактор і азійських експертів на мобільний телефон!

Угамувавши емоції, оперативники завершили місію. Еяль переглянув документи, розкидані на столі, але не знайшов нічого цікавого. Кіра за допомогою принесеного обладнання скопіювала фотографії з телефона. Вони поклали все назад на стіл і вислизнули з кімнати.

Після вишуканої вечері в «Сільвіо Ніколь» Отман і Мерилін повернулися в готель. Попрощались у холі, й Мерилін щиро подякувала кавалеру за приємний вечір.

Подяку він заслужив.

* * *

Як мовилось у звіті, «тріо», три амазонки «Моссаду», здійснили одне з найбільших досягнень в організації. Неймовірний матеріал, добутий завдяки Ніні, Мерилін і Кірі, негайно показали рамсаду, начальникові генштабу і прем'єр-міністру. На знімках, зроблених у будівлі, було видно велику циліндричну структуру з тонкими, але міцними зміцненими стінами. На інших фотографіях — зовнішні риштування, що підтримували стіни реактора. І ще були знімки другої, меншої будівлі з мастильними насосами, біля якої припарковано кілька вантажівок. Третя споруда — явно башта, яка постачала реактор водою. Рамсад Даган поклав на стіл прем'єр-міністра Ольмерта брунатний конверт із 35 фотографіями, які «Моссад» привіз із Відня. Егуд Ольмерт був приголомшений. «Це ж плутогенний [для виробництва плутонію] реактор», — сказав Даган. Важко було навіть уявити неймовірніше відкриття того, що фактично становило смертельну загрозу для Ізраїлю. «Знак питання знято, — повідомив помічник Дагана Ольмерту. — Залишилися тільки знаки оклику». Даган запитав: «Пане прем'єр-міністре, що нам робити?». Той відповів: «Знищмо його!».

Досягнення справді було неймовірне, але воно також виявило серйозний прокол ізраїльських розвідувальних організацій. Упродовж кількох років, аж до віденської місії, яку пов'язували з «Моссадом», на порозі Ізраїлю будували ядерний реактор, і ніхто про це не знав. Якби не хибна поведінка Ібрагіма Отмана, єврейська держава могла б і не усвідомити похмурої реальності: у руках її найнепримиреннішого ворога вже майже була атомна зброя.

Знімки, які здобули амазонки «Кешету», передали в дослідні лабораторії «Моссаду» й «Аману». Аналітики швидко з'ясували точне розташування реактора: Аль-Кібар, ізольоване місце в провінції Дір-ез-Зор на сході Сирії. Це безлюдний куточок неподалік кордону з Іраком, поблизу річки Євфрат. Будівля мала форму великого куба — 20 метрів заввишки, загальна площа 16 тисяч квадратних метрів.

Тепер, коли фото проаналізували, «Моссад» знав, де шукати, й історія, що стояла за знімками, почала набирати обрисів. Сфотографовані біля реактора азійці були північнокорейцями. Виявилося, що співпраця між Сирією та Північною Кореєю почалася з візиту президента КНДР Кім Ір Сена 1990 року в Дамаск. Тоді він підписав угоду про військову й технологічну співпрацю з президентом Сирії Хафезом Асадом. Договір містив пункт про ядерну галузь, але здебільшого зосереджувався на постачанні ракет «Скад» до Сирії. Перші ракети прибули туди в лютому 1991-го, під час американської операції «Буря в пустелі».

Ядерне питання повернулось у порядок денний лише в червні 2000 року, коли в Дамаск на похорон президента Хафеза Асада прибула північнокорейська делегація, яка зустрілася з його сином і наступником Башаром. Через два роки кульмінацією їхніх переговорів про спорудження ядерного об'єкта в Сирії стала тристороння зустріч у Дамаску, де до проєкту приєднався Іран. Сторони домовилися, що Північна Корея будуватиме реактор у Сирії, а Іран покриє витрати — 2 мільярди доларів. Реактор в Аль-Кібарі мав стати копією північнокорейського в Йонбені.

Будівництво почалось, але розвідувальні організації США та Ізраїлю нічого про нього не знали. Навіть візит іранських науковців-ядерників до Дамаска у 2006 році не послугував сигналом тривоги.

Але нова інформація, яку тріо привезло з Відня, означала, що назріли важливі рішення. Копії фотографій відправили до ЦРУ. У червні 2007 року Егуд Ольмерт передав американському президентові Бушу докладний звіт і запропонував, щоб США розбомбили реактор, який становить серйозну небезпеку для народів Близького Сходу. Кілька людей в адміністрації президента, як-от віцепрезидент Чейні, підтримали військовий удар, але Буш вагався. За порадою держсекретаря Кондолізи Райс і деяких її помічників він утримувався від дій, аргументуючи це тим, що бомбардування реактора стане атакою на суверенну країну. Натомість він віддав перевагу дипломатичним

переговорам. У телефонній розмові Ольмерт прямо сказав Бушу: «Ваша стратегія мене дуже непокоїть. Робитиму те, що вважаю за потрібне, щоб захистити Ізраїль».

Пізніше Буш зауважив: «У цього хлопця є яйця. Тому він мені подобається».

Тим часом спостерігати за реактором доручили космічним супутникам США та Ізраїлю. З орбітальних відомостей стало зрозуміло: щоб не привертати уваги, сирійський режим утримувався від розміщення біля реактора протиракетних батарей. Там навіть розкидали сміття навколо, щоб створити враження, ніби місце закинуте. Але, судячи із супутникових даних, сирійці будували об'єкт із приголомшливою швидкістю. Вашингтон і Єрусалим вважали, що на кінець вересня реактор буде готовий і запрацює, будь-яка атака на нього пізніше призведе до викиду смертоносної радіації й матиме жахливі наслідки як для середовища, так і для людей у Сирії та за її межами.

Ольмерт вирішив розбомбити реактор. Операція дістала кодову назву «Нестандартна».

Четверте вересня 2007 року. За словами лондонської газети «Санді таймс», до району Дір-ез-Зор відправили елітний підрозділ спеціального призначення «Шальдаг» [«Зимородок»] на вертольотах. Там він, переховуючись біля реактора, провів майже цілий день. (За іншою версією, місію виконав загін особливого призначення від «Сасрет Маткаль».) Його завданням було наступної ночі підсвітити стіни реактора лазерними променями, щоб літаки ВПС могли навестися прямо на ціль.

Наступної ночі справді прибули літаки. Об одинадцятій вечора з авіабази «Газерим» злетіло чотири F-15, а зі злітно-посадкових смуг «Рамона» піднялося шість F-16. Для уникнення війни із Сирією вдалися до всіх можливих заходів, щоб приховати участь Ізраїлю в цій місії. Спочатку літаки рушили на північ, пролетіли над Середземним морем, а діставшись сирійсько-турецького кордону, повернули на південь, ніби прямували з Туреччини. Вони наблизилися до Дір-ез-Зору, рухаючись на винятково малій висоті. Повітряні й наземні підрозділи

радіоелектронної боротьби ЦАГАЛу порушили роботу сирійських радіолокаційних станцій, і вони не виявили наближення літаків. Ті підлетіли до місцевості Аль-Кібар, націлилися на реактор, стіни якого було помічено лазерними променями, скинули бомби й знищили кубічну споруду.

Наступними днями світову пресу заповнили заголовки й сенсаційні репортажі, які це бомбардування приписували Ізраїлю, що здавалося логічним. Експерти у своїх авторських колонках пророкували неминучу сирійсько-ізраїльську війну. Але президент Асад вирішив її уникнути. Ізраїль зберігав цілковите мовчання і не визнавав своєї участі в операції. Асад і сирійський Генштаб, звісно, розуміли, що реактор розбомбила ізраїльська авіація. Але мовчання Ізраїлю дало їм змогу втриматися від відплати. Крім того, Сирія не була зацікавлена, щоб на поверхню спливла інформація про те, що знищена будівля — ядерний реактор, який ще й побудували не хто інший, як північнокорейці... Після довгих годин мовчанки і спантеличення офіційна сирійська новинна агенція опублікувала плутану заяву. У ній йшлося про те, що о першій годині ночі на територію Сирії проникли ізраїльські літаки. «Наші ВПС змусили їх відступити після того, як [вони] скинули боєкомплект над безлюдною місцевістю. Люди й обладнання не постраждали».

Ця місія мала останній, не менш драматичний розділ. Головою ядерного проєкту був генерал Мухаммад Сулейман, лідер сирійської «армії тіней» — невеликого таємного підрозділу, до якого входили найкращі офіцери та військові експерти держави. Сулейман, один з найвпливовіших людей у своїй країні, був довіреним радником президента Асада і діяв за глухою завісою таємничості, подалі від уваги ЗМІ. Після знищення реактора в Дір-ез-Зорі Сулейман почав планувати спорудження нового такого об'єкта, але перш ніж перейти до цього, узяв кількадечну відпустку, яку мав провести в себе вдома в Рималь-аз-Захабіі, на півночі Сирії. Будинок стояв на березі Середземного моря. Сулейман запросив друзів, і вони разом сиділи на ґанку з краєвидом спокійного моря, насолоджуючись

вечерею. За словами ЗМІ, господар і гості не помітили, як з тихих хвиль вийшли дві тіні. То були снайпери, які пірнули в море із човна, залишеного далеко звідти. Вони прицілилися в голову Сулеймана й разом вистрілили. Той упав на стіл, а двоє бійців знову пірнули і поплили назад до човна.

Сирійський уряд оприлюднив пресреліз про смерть Сулеймана, причиною якої (як вони казали) став «серцевий напад».

Так завершилась місія, розпочата поїздкою трьох амазонок до романтичного Відня.

Примітка. Усі імена в розділі вигадані, за винятком Меїра Дагана, Ібрагіма Отмана, генерала Сулеймана, Рама Бен-Барака й долучених до цієї справи політиків.